

Під калиною (1893)

Глібов Леонід Іванович

Нічка тиха Україну
Одвідать прийшла,
У садочок до калини
Гостей привела.

Стояв козак з дівчиною:

«Ох,— каже,— біда!

Люблю тебе, як рибоньку

Холодна вода».

Усмінулась дівчинонька:

«Чом не будь біді,

Коли кипить дурне серце

В холодній воді!»

Одмовляє козаченько:

«Ой як же не будь,

Коли твої карі очі

І в воді печуть».

Розсердилась дівчинонька:

«Прибріхувать звик!

Нехай тобі тричі сяде

Тіпун на язик».

Моргнув усом козаченько:

«Ох, лихо моє!

А я ж думав — серце буде

Навіки твоє».

Одказала дівчинонька:

«Ось годі тобі!

Тоді буде, як виросте

Гарбуз на вербі».

Засміявся козак жвавий:

«Знайду, що зробить!

Перекинувсь вітром буйним

Гарбуз полетить».

Одрізала дівчинонька:

«А, тобі напасть!

Хто, шуткуючи, кохав,

Бог щастя не дасть...»

Засмутився козаченько:

«Не слід так казати,—

Пошли, боже, нам з тобою

На рушничку стати».

Та й замовкла дівчинонька,

І козак замовк...

Потім... глянули... схилились...

І тихенько — чмок!..
Обняв любо дівчиноньку
Козак молодий;
«Оце,— каже,— краще буде.
Ніж гарбуз дурний!»
Засміялась дівчинонька:
«Не будь брехуном!
Коли любиш — люби серцем,
А не язиком».

[1893]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/pid_kalynoju